

Katechetický **VĚSTNÍK**

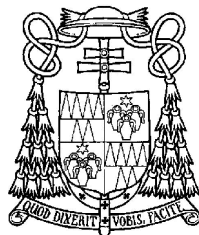
č. 4 **Školní rok 2006/07 – prosinec**

VYZAŘOVAT OSOBNÍ RADOST Z BOHA

malé zastavení s Janem Graubnerem, arcibiskupem olomouckým

Mohl byste se podělit o nějakou vzpomínku z hodin náboženství?

Rád vzpomínám na jednu hodinu ve velké třídě druháků a třetáků. Jejich pozornost často dala vznik novým nápadům. Mluvili jsme o Kristu Králi. Trochu jsem popustil uzdu fantazii a vyprávěl o rytířích. Skončilo to tím, že téměř všichni kluci se hlásili za rytíře Krista Krále. Trochu zaskočený jejich zájmem jsem stanovil, že rytíř musí nejprve projít výcvikem, a proto budou ke mně chodit jednou za měsíc na hlášení jako rytíři k veliteli. Probíral jsem s každým osobně jeho snažení, kluci dostávali cvičné úkoly. Tak chodili na pravidelné duchovní vedení ještě dřív, než byli u první svatě zpovědi. Nevydržela jich většina, ale hra trvala přes dva roky a z kluků vznikla dobrá parta kamarádů až do dospělosti. Později jsem je svěřil jednomu studentovi, aby byl nejen jejich vedoucím, ale i jakýmsi duchovním vůdcem. Já jsem dělal supervizi. Student v této službě objevil své povolání ke kněžství. Děvčata si to nenechala líbit, a vznikly i dvorní dámy. Jejich hra ovšem nevydržela tak dlouho.

Kdo byl pro vás nejlepším učitelem a proč?

Nejlepším učitelem mi byla maminka. Za svobodna byla katechetkou, pak vychovávala pět dětí. Skvěle uměla spojit výchovu s duchovním vedením. Chtěla, abychom se naučili žít v důvěrném a pravdivém přátelství s Ježíšem, které se nedá žít jen ve chvílích zbožnosti. Ve své praxi katechety jsem nejvíce čerpal z toho, co mi dala ona. Jako dítě jsem však neuměl domácí poklad ocenit. Po mnohaletých zkušenostech biskupa musím říct, že si stále více cením mamčinu přínosu pro můj život i poslání.

Co vám v poslední době udělalo radost?

Setkávání s farními radami. Mnohé sice teprve potřebují rozhýbat, ale řada jich sdělovala zkušenosti krásného života společenství víry.

Co byste přál katechetům do jejich služby?

Aby se jim dařilo i přes všechny těžkosti vyzářovat osobní radost z Boha. Aby dokázali katechizované i vlastní děti nejen něco naučit nebo obohatit o zážitky, ale vtáhnout je do skutečného přátelství s Bohem. Budou-li se děti chtít líbit Bohu, protože jim na něm záleží, stačí už jen radit, jak na to.

(Maš)

OBSAH čísla 4/2006-07**Téma: Církev**

- **Vzděláváme se**
Syn a Tělo Kristovo
- **Inspirace pro katechezi**
Mladší školní věk
Starší školní věk
- **O křesťanství nejen černě**
Rozdílnost, nebo rovnost práv a povinností?
- **Okénko rodinné katecheze**
Obrazy Boha

PŘÍLOHY:

- **Luštěnky a pracovní listy**
Obrazy církve
Kázání Jana Křtitele
Štědrý den
Chcete být bibliotékařem?
- **Spolu s anděly chvalme Pána**
Adventní speciál
- **Příloha PMDD**
Příprava na 3. celostátní kongres PMDD

VZDĚLÁVÁME SE**📖 Tajemství církve – církev Otcova*****Tajemství církve: Syn a Tělo Kristovo***

Církev, která v sobě shromažďuje všechny lidi dobré vůle, která vytváří jeden ohromný zástup lidí, jenž nikdo není schopen sečíst (*Zj 7,9*), je uložena v plánu Boha Otce. Dnes se zamysleme nad tím, jak tento Otcův plán může být naplněn.

Kristus „svou mocí“ utváří církev jako své Tělo

Všichni, kdo se věnujeme hlásání evangelia a vyučování nauky církve, víme velmi dobře, že naplnit Otcův plán, naplnit úděl stvoření a dovést jak veškeré bytí, tak i život každého jednotlivého člověka ke svému konečnému završení, se podařilo jedině tomu, „kdo byl schopen otevřít knihu“ (*Zj 5,4-6*). Jedině Boží Syn přemohl svou smrtí a svým vzkříšením smrt, vykoupil člověka a přetvořil jej v nové stvoření. Když totiž udělil svého Ducha bratřím povoláním ze všech národů, vytvořil z nich tajemným způsobem své tělo (*LG 7a*).

Trojí tělo Kristovo

Hovořit o věřících jako o Kristově těle nemusí být vždy zcela srozumitelné. Vezmeme si na pomoc Písmo svaté. V *1 Kor 10,16-17* se hovoří o *Kristově těle* a jeho *krvi*, které vytvářejí *společenství* s Kristem, účast na jeho *těle* (corpus). Prostřednictvím liturgického slavení eucharistie se stáváme součástí *společenství* Kristova těla (corpus). Uvnitř tohoto společenství každý věřící osobně přichází ke Kristu; osobně, ale nikdy ne sám nebo čistě individuálně, nýbrž *v rámci Kristova těla*.

Toto hledisko můžeme najít v Janově evangeliu v 6. kapitole, kde Ježíš říká: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm“ (*v. 56*). V rámci církve – Kristova těla – se osobně setkáváme s Kristem, když jíme jeho tělo (caro), takže v něm zůstáváme. A zůstávat v Kristu znamená žít z jeho milosti, žít z Ducha Svatého.

V této souvislosti můžeme uvést středověkou nauku o „trojím těle“, která popisuje církev v okamžiku slavení eucharistie a chce tím vypovědět něco zásadního o její struktuře. Základem je Kristovo tělo, které na sebe vzalo vtělené Slovo, tedy v Betlémě narozený Ježíš, který chodí po Galileji, stoupá na Golgotu, umírá na kříži a je slavně vzkříšen. Vždyť eucharistie je „přítomnost Vzkříšeného“ (sv. Tomáš Akvinský). Kristus se svým tělem nakládá velmi zvláště: nenechává si ho pro sebe, nenechává si ho „zežít ve smrti“, ale ještě před ukřižováním *své tělo vydává*. To se děje prostřednictvím *mocného gesta* lámání chleba a označení těla za pokrm (caro jako cibus).

Tím sám Kristus vytváří základ *společenství svého těla* – církve (corpus). Když církev slaví eucharistii, je zde přítomen Kristus ve velmi bohaté podobě: *je přítomen* vzkříšený Kristus ve svém těle *coby vydaném* těle, tedy v podobě chleba (cibus). Tato Kristova vydanost není jen „prostá přítomnost“, ale přítomnost, která je velmi dynamická a vytváří *tělo* církve (corpus). A ti, kdo uvnitř církve na vydaném Kristově těle (caro) participují (= jedí pokrm), účastní se *osobně* Kristova těla, *zůstávají v něm*. Proto nás sv. Pavel nabádá, abychom dobře zkoumali, co za „chléb“ a za „víno“ pijeme (1 Kor 11,29) a v jakém „těle“ oslavujeme Pána (1 Kor 6,20).

Moc Kristova těla a bohatost Kristovy snoubenky

Když církevní otcové uvažovali o Kristu, který vydává své tělo církvi, často sáhli po obrazu církve jako *snoubenky Kristovy*. „Kristus však miluje církev jako svoji nevěstu: stal se vzorem muže, jenž miluje svou manželku jako vlastní tělo“ (LG 7h). Církev je čistou láskou Kristovou, tedy nevěsta očištěná obětující se láskou, která v sobě uchovává a rozmnožuje *mocný život* svého ženicha. Církev je místem, kde se dějí „mocná znamení a činy“ – svátosti.

Bohatost Kristovy přítomnosti v církvi se snažila vystihnout každá doba po svém. Když se od dob sv. Tomáše poukazovalo na to, že Kristus je v eucharistii přítomen „skutečně, pravdivě a podstatně“, pak jde o tři velmi důležité způsoby přítomnosti; a Kristus užívá všech tří způsobů. Podobně podle II. vatikánského koncilu je při liturgických úkonech (mešní oběti) Kristus přítomen 1. v osobě sloužícího kněze, 2. svou mocí je přítomen ve svátostech, 3. ve Slově, 4. ve shromáždění Božího lidu (SC 7). I zde Kristus využívá všech možností, aby byl *plně* přítomen mezi svými. Závěrem: pro církev požímanou jako Kristovo tělo je typické, že Kristus je v ní přítomen pro člověka neočekávaně bohatým způsobem.

K zamyšlení

Pro současné chápání církve je eucharistie skutečným klíčem k pochopení identity a poslání církve. Mnohdy se za identitu církve chápe více méně nedosažený ideál společnosti; čím méně se společnosti daří nalézt skutečně *pokojnou* podobu života, tím větší nárok na život církve je kladen. Ale identita církve se neodvozuje od víceméně zdařilé podoby společenského uspořádání života, církev má své vlastní zdroje: je tělem Kristovým. Pak můžeme následně uvažovat, jak tuto svou identitu může a má ve světě zhodnotit. A tak si dnes položme velmi prostou otázku: vstupují do církve (univerzální, místní, své konkrétní farnosti) proto, abych tam „měl účast“ na Kristově těle, abych tam „jedl jeho tělo“, abych „zůstával v jeho těle“? Je mi církev či kostel místem bohaté Kristovy přítomnosti? Nepřeskakuji toto důležité zastavení u „identity církve“ a nepropadám se příliš brzy do plíživé kritiky církve, že není schopna naplnit očekávání společnosti?

ThLic. Prokop Brož

INSPIRACE PRO KATECHEZI

MLADŠÍ ŠKOLNÍ VĚK

V jednotě je síla

Pomůcky: papíry, fixy, malý kroužek se čtyřmi provázky, pingpongový míček.

Vyprávění: Stalo se to na vojně. Vojáci vyběhli v plné polní. Tentokrát úkol zněl: „Společně vyrazíte, budete stále spolu, budete pracovat jako tým a společně se také vrátíte. Pokud

nebudete všichni, nevracejte se vůbec!“ Po delší době se mezi vojáky začala ozývat žízeň, ale také únava a bolest. Jeden z nich, Milan, začal zaostávat. Hlava mu pod těžkou přílbou klesala při každém kroku. Už nemohl dál. Voják napravo od Milana natáhl ruku a vzal mu pušku. Milan se na chvíli vzpamatoval, ale po chvíli mu opět začaly vypovídat síly. Už sotva šel. Tentokrát se k němu naklonil voják z levé strany, stáhl mu přílbu z hlavy, dal si ji pod rameno a šli dál. Milanovi bylo moc špatně, potácel se a jistě by upadl, kdyby mu dva vojáci nevzali batoh. Milan se vzchopil, narovnal se a celá četa mohla zdárně dojít do cíle.

Dynamiky:

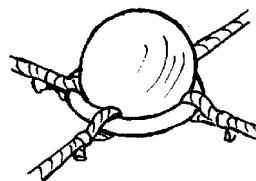
• Tvoříme dohromady jedno tělo

Katecheta nejdříve vyzve děti, aby dobře poslouchaly, a přečte jim úryvek z *1 Kor 12,14-21*. Potom se zeptá dětí, o jakých částech lidského těla svatý Pavel mluvil a co tím chtěl říci. Katecheta děti rozdělí do několika skupinek. Každá skupinka dostane papír a fixy. První skupinka má za úkol namalovat přes celý papír velké oko. Do oka potom mají děti vepsat, k čemu všemu potřebujeme oči. Druhá skupinka má za úkol namalovat nohu a do ní zase vepsat, k čemu všemu potřebujeme a používáme nohy. Podobným způsobem může katecheta pověřit děti, aby namalovaly ruku, ucho, ústa apod. Děti potom před ostatními přečtou, k čemu všemu potřebujeme jednotlivé části našeho těla.

Katecheta může potom katechezi uzavřít těmito slovy: „Svatý Pavel nám chtěl říci, že v lidském těle je důležitá každá jeho část, i ta nejmenší. A podobně je tomu i s námi lidmi. Všichni jsme důležití a potřební. Někdo hezky maluje, jiný zase pěkně zpívá. Další zase výborně hraje fotbal nebo na klavír. Jiný se zase dobře vyzná v matematice nebo v češtině. A tak jako například ruka nemůže být bez nohy, tak ani my nemůžeme být jeden bez druhého. Tvoříme dohromady jedno tělo, kde se všichni navzájem potřebujeme.“

• Dynamika s kroužkem a pingpongovým míčkem

Katecheta přinese malý kroužek, na který jsou přivázány čtyři provázky, každý asi 1 m dlouhý. Potom vyvolá čtyři děti, a každé z nich uchopí do ruky konec jednoho provázku. Na kroužek katecheta položí míček. Před děti se nachystá překážková dráha (například ze židlí). Katecheta vysvětlí: „Dnes si zahrajeme hru na spolupráci. Vaším úkolem bude projít dráhu, aniž by vám míček spadl na zem. Aby vám nespadol, je třeba, abyste všichni udržovali svými provázky kroužek v rovnováze. Když se vám podaří vytvořit jednotu, šťastně projdete překážkovou dráhou. Všechno záleží na tom, jak budete spolupracovat.“

Připravil Petr Havlát

STARŠÍ ŠKOLNÍ VĚK

Tato katecheze navazuje na katechezi z minulého čísla. V ní jsme měli vyjádřit svůj postoj k církvi pomocí různých obrazů. Společně jsme se dopracovali nejenom k teologickým a biblickým vyobrazením (Boží lid, Kristovo tělo, chrám Ducha Svatého, církev jako nevěsta Kristova, církev jako nový Jeruzalém, církev jako matka), ale i ke zcela novým jako např. církev jako květináč, hřiště atd.

V této katechezi se pokusíme prohloubit jen dva z nich.

• Církev jako Kristovo tělo

Společně si přečteme text *1 Kor 12,12-27*. Zdůrazníme, že text mluví jak o důležitosti každého z nás, tak o vzájemné spolupráci. K textu můžeme použít následující aktivity:

- a) Na základě důležitosti každého z nás si může každý napsat tři „služby“, kterými by chtěl přispět k dobru vlastní farnosti. Mělo by se jednat také o služby, ke kterým má vlohy a schopnosti. Např. služba lektora, ministranta, kostelníka, administrátora farních webových stránek, žalmisty atd.
- b) V církvi je důležité umět spolupracovat. Rozdělíme mladé do skupinek, ve kterých budou pracovat na společném projektu. Zadání zní: Neznámý člověk odkázal vaši farnosti částku 3 miliony korun. Přeje si, aby byly využity v souladu s posláním církve. To je: být nástrojem spásy tomuto světu. Zpracujte projekt, jak by šly tyto peníze využít. Na závěr se vyhodnocují nejenom projekty, ale i to, jak se jednotlivcům spolupracovalo a čím by se lišily jejich výsledky od toho, kdyby projekt dělal každý sám.

• Církev jako chrám Ducha Svatého

Mladým položíme hypotetickou otázku: „Co by se stalo, kdyby církev přestala být chrámem Ducha Svatého, tj. přestala by být vedena Duchem Svatým?“ Diskusi můžeme uvést dalšími otázkami: „Čím by se lišila od ostatních organizací? Přežila by všechna staletí? Jak Duch Svatý církev stále oživuje? V čem ty konkrétně vidíš působení Ducha Svatého v současné církvi?“

Připravil Pavel Kafka

❖ Příběh: Kdyby Duch Svatý o Letnicích nepřišel

(antipříběh na motiv Sk 2)

Když nastal den Letnic, shromáždili se všichni na jednom místě. Měli radost, že mohou být opět spolu. Na nebi se neukázal ani mráček. Mezi učedníky vládla pohoda, nikdo je nerušil. Osvěžovali si svoje vzpomínky na Ježíše. Vypravovali si to a ono, hovořili společným jazykem. Okna otevřeli jen občas, kvůli vzduchu.

Na ulicích kolem jejich domu se tísnili toho dne lidé ze všech národů na světě: Parthové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judeje a Kapadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfylie, Egypta a krajů Libye u Kyrény a přistěhovalí Římané, židé i obrácení pohané, Kréťané a Arabové. Bavili se o všem možném, mnozí mluvili i o Ježíšovi a jeho stoupencích: „Už o nich není slyšet! Zdá se, že ta záležitost je vyřízena!“ Pak zase změnili téma hovoru a bavili se o výkladu Písma, který měl rabi Benjamin ráno v synagoze. Šli dál, aniž by něco zažili. Letnice – den jako každý jiný!

V malé skupince však Petr začal mluvit: „Milí přátelé, vy, kteří vzpomínáte na Ježíše! Už jsme si na to zvykli, že náš přítel Ježíš není mezi námi. Židů se nemáme co obávat, protože se pomalu uklidnili. Proč bychom je měli znovu popouzet? Máme svůj klid, a tak by to mělo zůstat, tak je to správné. Tu a tam bychom se mohli sejít, abychom vzdali čest Ježíšově památce. Jinak ať všechno zůstane tak, jak to je. Je to pro všechny nejpříjemnější. Cizinci by v naší skupině jenom rušili.“

Tolik Petr. Učedníci se ještě párkrát sešli, ale začínali se nudit. Po letech zemřeli. A tak záležitost „Ježíš“ skončila. Už se o ní nemluvilo, neboť bezvýznamné věci mají stejný osud jako jepice.

autor neznámý

O KŘESŤANSTVÍ NEJEN ČERNĚ

Rozdílnost, nebo rovnost práv a povinností?

Mezi základní pravidla moderní demokracie patří mimo jiné i zásada „rovných práv a povinností“. Jak tato zásada souvisí s křesťanstvím? Má v něm své kořeny?

Je jasné, proč demokracie tuto zásadu používá a chrání. Ten, kdo je občanem státního společenství, je povinen je rozvíjet a současně má právo z něj čerpat, je-li v nouzi. Není však možné, aby tato možnost byla – ať jedinci či skupině lidí – upírána. Děje-li se tak, například s odvoláním na jejich barvu pleti, vyznání, národnost, původ apod., pak jde o diskriminaci a dotyční se smějí svých povinností i práv dovolávat. Z nedávných dějin známe například boje černochů nebo anglických sufražetek za upírání volebního práva.

Potud by bylo vše v pořádku. Problém ovšem nastává, když si lidé pod pojmem „stejná práva“ představují také „právo mít totéž co druhý“, „právo být jako druhý“. Za bezpráví, ba diskriminaci je pak považována už sama přirozená nebo získaná odlišnost mezi lidmi.

Sem patří například všechna emancipační hnutí, pokud hájí zásadu, že žena má „právo vyrovnat se mužům“. Dále obhajoba „práva“ manželů na rozvod, homosexuálů na „manželství“, bezdětných párů na dítě, těhotných matek na rozhodování o „osudu dítěte“ nebo „právo“ na rovnost majetku i za cenu krádeží a podvodů a podobně.

Přesvědčení, že člověk má právo být jako druhí a mít se jako oni, bývá často příčinou silné agresivity a vzájemné averze. Narůstá z pocitu ochuzení a závidí majetku, výhod nebo zdraví, které vidí u druhých. Jakákoli rozdílnost v těchto životních podmínkách je pak vnímána jako „nespravedlivá“, „diskriminující“. Tato mentalita „rovnosti“ za každou cenu je typická pro komunistickou ideologii. Za těch pár let vlády dokázala infikovat i mnohé křesťany. Proto u nich bývá často závist, nepřejicnost, konfrontace, srovnávání. Od vedení církve se požaduje, aby uznalo, že to, co smí jeden, může i druhý, a co je dopřáno jednomu, má být dopřáno automaticky všem. Takoví křesťané dokáží dokonce vyčítat i Bohu, že je „nespravedlivý“ a jednomu dává „více“ než druhému.

Jak to ale je v křesťanství doopravdy? Ježíš dává sice jasně najevo, že každý člověk má stejnou důstojnost, ale tím jakákoli „stejnost“ mezi lidmi končí. Každý člověk je jiný, každý dostává od Boha jiné dary, každého si Bůh volá jinak, k jiné službě, v jiné době a k různým úkolům. Křesťan má povinnost rozvíjet společenství církve (i státu) a právo z něj čerpat, ale nemá „právo“ mít tatáž charisma a tudíž i stejné postavení ve společnosti apod.

Apoštol Pavel ve stejném duchu hlásá, že i lidské tělo má „mnoho článků“, každý je jiný a žádný nemůže říct druhému, že jej nepotřebuje (*1 Kor 12,13-21*). Filemonovi, pokřtěnému otrokáři, vrací zpět uprchlého otroka Onezima, jehož pokřtil. Netrvá na jeho osvobození (tedy „smazání rozdílů“), spíše požaduje chování odpovídající jejich stejné křesťanské důstojnosti.

Lze říct, že křesťanství dalo do vínku světové civilizaci myšlenku rovné důstojnosti všech lidí, ale současně požadavek na respekt k vzájemným rozdílům a rolím při vytváření vztahů a budování společnosti. Toto skloubení „stejnosti a rozdílnosti“ je originální. Umožňuje uzнат smysl každého člověka a současně uzнат rozdílnost v uplatnění se ve společnosti tak, jak to odpovídá jeho obdarování. Člověk tedy nemá „právo“ být jako druhí lidé, ale má „povinnost být svatý jako Bůh“.

Jiří Kaňa

VYLUŠTILI JSTE SPRÁVNĚ?

☉ Správné odpovědi **Chcete být bibliionářem:** 1D, 2B, 3C, 4A, 5B, 6D, 7A.

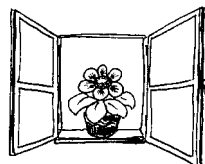
Nápověda „po telefonu“: **1.** Lk 1,19. – **2.** Lk 1,13. – **3.** Lk 2,7. – **4.** Kol 4,14. – **5.** Lk 10,35. – **6.** Sk 7,59. – **7.** Gn 32,29.

☉ **Obrazy církve:** 1 Kor 12,27: TĚLO KRISTOVO. – Jan 15,5: VINNÝ KMEN A RATOLESTI. – 1 Kor 3,16: BOŽÍ CHRÁM. – Jan 10,14: PASTÝŘ A STÁDO.

☉ **Kázání Jana Křtitele:** ... PŘIPRAVTE CESTU PÁNU, VYROVNEJTE MU STEZKY.

☉ **Štědrý den:** ... DAL SVÉHO SYNA. (Jednotlivá slova: 1. den. – 2. Maria. – 3. koleda. – 4. jesle. – 5. hvězda. – 6. Betlém. – 7. myrha. – 8. Herodes. – 9. pastýři. – 10. ryba. – 11. advent. – 12. anděl.)

OKÉNKO RODINNÉ KATECHEZE

Nešídíme naše děti o Boha?

Představy o Bohu

Jestliže nechceme naše děti ošidit o Boha, je třeba, abychom nejdříve očistili svůj vlastní obraz Boha. Ten totiž vypovídá mnohem více o nás než o Bohu. Představy o Bohu se začínají v životě člověka vytvářet už v počátečních fázích jeho vývoje, mají svůj původ v nejrannějších vztazích dítěte s nejbližšími osobami, nejčastěji s matkou a otcem. Jsou také závislé na okolí, v němž dítě vyrůstá. Setkání s negativními, nicméně klíčovými vzory chování u osob, které hrají v životě dítěte důležitou roli, například u rodičů, způsobuje, že se u dítěte podvědomě vytváří falešný obraz Boha. K takovým nejčastějším zkresleným obrazům patří podle odborníků trestající Bůh-soudce, Bůh smrti, Bůh-účtelní a zákoník a Bůh vyžadující velké výkony.

Trestající Bůh-soudce – tento obraz ukazuje „Boha“, jenž nesnáší odpor a nezná milosrdenství. Člověk je mu vydán napospas. Trestá sám sebe, aby předešel trestu nesmiřitelného Boha. Příčinou vzniku tohoto obrazu bývá například vlastní přísný a „všemohoucí“ otec, který kontroluje a přísně trestá vše, co se mu nelíbí. Tento obraz lze prolomit pouze pozitivními obrazy Boha, jak je známe z Písma svatého.

Bůh smrti – obraz představuje „Boha“, který nepřináší život, ale smrt. Příčinou vzniku mohou být rané zkušenosti dítěte z období ještě před narozením, kdy rodiče rozhodují o jeho bytí a nebytí, o životě a smrti. Východiskem je vědomé přijetí života jako Božího daru.

Bůh-účtelní a zákoník – tento „Bůh“ je bdělým pozorovatelem, který však nemá cit a srdce, každou chybu automaticky registruje a zapisuje pro velké zúčtování při posledním soudu. Lidé se mohou zbavit tohoto falešného božího obrazu tak, že blíže poznají láskyplného Boha, uvěří mu a nechají se jím skrze rozjímání a modlitbu milovat. Důležité je také umět odpustit sám sobě.

Bůh vyžadující velké výkony – tento obraz je velkým pokušením dnešní doby. Zdánilivě dobrý „Bůh“ vyžaduje přehnaně náročné výkony, což člověka nakonec zničí. Vychází z principu odplaty: každý musí odplatit všechno, co sám dostal. Duchovní (ale i jiný) aktivismus, s kterým se dnes často setkáváme, může mít zničující následky.

Jaké pozitivní obrazy Boha můžeme dětem zprostředkovat? Především ty, které vycházejí z Písma svatého:

- Bůh, který stvořil každého člověka ke svému obrazu a chce, aby žil v plnosti.
- Bůh, který doprovází člověka jako dobrý pastýř a chrání ho.
- Bůh, který pečuje o člověka s mateřskou láskou.
- Bůh, který s člověkem soucítí a skrze utrpení a smrt ho nakonec vede k životu.

A jak? Snažme se, aby děti pocítily, že jsou milovány a respektovány, stejně jako nás všechny miluje a respektuje Bůh. Všichni máme stejnou důstojnost, není zde „vrchnost“ a „poddaní“, společně jdeme k Bohu. Pokud by rodiče s dětmi zacházeli jako s poddanými, kterým je náboženství (nebo spíš jeho karikatura) vnucováno, pak se nemůžeme divit, že v okamžiku, kdy se osamostatní, vzeprou se vůči všemu, co s Bohem souvisí.

Další pravidlo: nepoužívejme Boha pro svoje výchovné účely a představy, ba dokonce ho nezneužívejme! („Pánbiček tě potrestá!“) Bohu na každém člověku nesmírně záleží, ale dává mu svobodu.

Někteří rodiče by chtěli dětem dát náboženskou výchovu, ale bojí se, že to udělají špatně. Nechtějí se dopustit chyb, které dělali jejich rodiče, a tak si říkají, že bude lépe, aby jim nedali raději výchovu žádnou. Děti se v dospělosti rozhodnou samy, zda chtějí věřit, či ne... Ale bylo by správně trestat děti za to, co jsme my prožili v dětství? Vždyť vztah k Bohu je tím nejdůležitějším vztahem, který vůbec existuje. Věřící rodiče si mohou dnes vzájemně pomáhat, radit se, povzbuzovat a vyměňovat zkušenosti s výchovou.

Jiní rodiče si myslí, že k náboženské výchově svých dětí potřebují zvláštní vzdělání. Není tomu tak. Každý pokřtěný, který se snaží žít s Bohem, může svou víru prožívat společně se svými dětmi, a tak ji přirozeně předávat. Vzpomeňme na prosté matky některých světců, například matku dona Boska, která neměla žádné vzdělání, ale dala svému synu takové základy, že z nich čerpají jeho následovníci dodnes.

Připravila MaŠ

POSLEDNÍ SLOVO MAJÍ DĚTI

- ☺ „Paní katechetko, kolik tak mohl vážít Ježíšek, když se narodil?“
 „Nevím, ale to snad není tak...“
 „Já vím kolik! Tři kila! Kilo Otec, kilo Syn a kilo Duch Svatý!“

Zaslala sestra Františka, Brno

© Biskupství brněnské, Katechetické centrum, Petrov 8, 601 43 Brno
 tel. 543 235 030, kl. 227, 247 nebo 257, e-mail: kc.brno@biskupstvi.cz

<http://kc.biskupstvi.cz>

Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 12332.

Zpracování: Mgr. Marie Špačková, Mgr. Jitka Šebková, Iva Fukalová (ilustrace).
 Jazyková korektura: RNDr. Josef Gerbrich.

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho
 čj. Ep/680/03 z 9. 6. 2003.

Vychází 9× do roka (během školního roku). Toto číslo bylo dáno do tisku 15. 11. 2006.